

Fluisterbootexcursie Jisper- en Wormerveld, 14 maart 2026

Verslag Martine Kamminga; foto's Thea Admiraal

Het zou droog blijven die middag, tenminste ... bijna. Maar op het station van Castricum kregen we al een korte regenbui. We stonden droog, onder het afdak van de fietsenstalling. Zo rond half twee gingen we naar de Poelboerderij bij Wormer.

Daar kregen we eerst wat thee en koffie, en een introductie door de gids, Marcel Boer, die ons op de boot zou vergezellen. We kregen uitleg over de geschiedenis van het veenweidegebied van het Wormer- en Jisperveld. Het is wel duidelijk dat het gebied de laatste 15 jaar de effecten heeft ondervonden van de wereldwijde klimaatverandering. Vooral waterspiegeldaling door lange droge periodes speelt een rol. Dan vinden de vogels minder voedsel op de weilanden. De laatste jaren viel er veel regen in het voorjaar. Dat is een stuk gunstiger.

Toen op de boot. En het begon te plenzen. Maar we zaten nog onder het afdak. Er werden dekens over de benen gelegd en ritsen extra hoog opgetrokken. Er stond ook een stevige wind. Maar wij als vogelaars en buitenmensen zijn goed toegerust op slecht weer! Het werd weer droog toen de boot vertrok.

Een van de eerste vogels die we zagen, waren Tafeleenden. In voorgaande jaren waren dat voornamelijk mannetjes, nu zaten er meer vrouwtjes bij. Verderop verscheen er een Kleine Mantelmeeuw, te herkennen aan zijn gele poten. Op de veldjes graasden Grote en Kleine

Canadese Ganzen, en koppeltjes Nijlganzen. De grijze lucht verdween naar het noorden en daar verscheen de eerste regenboog.

We hadden hem al voor ons uit zien varen, een man van Natuurmonumenten met een flinke bos snoeiwerk achter op zijn boot. Later zagen we hem weer, bij een rietkraag. Hij zwaaide naar ons. Zijn motor was uitgevallen! Niet handig op het water. Wel handig als er een boot met toeristen langs vaart. Hij werd geënterd, klom bij ons aan boord en later afgezet bij een schiereiland, dicht bij de bewoonde wereld. Daar kon hij de boot naar een veiliger oord slepen.

De eerste Grutto's van het jaar werden gezien. En Witte Kwikstaarten af en toe. Kieviten vlogen rond, Kleine Mantelmeeuwen, Kokmeeuwen, en natuurlijk de altijd aanwezige Grauwe Ganzen. Na weer een korte regenbui verscheen er een regenboog zoals je die zelden te zien krijgt: Helemaal van beneden naar beneden, met nog een weerspiegeling erboven. Een grote groep kleine vogeltjes stak licht af tegen de donkergrijze lucht in het noorden.

Rond een uur of half vier zagen wij vier Grote Zilverreigers in een weiland staan. In een rietkraagje hobbelden twee Grutto's rond. Boven een bosje cirkelde een Buizerd. Aan de westkant van het gebied voeren wij langs zogenaamde slibkringen, stukken met houten cirkels afgezette stukken water, waar slib wordt gestort. Op het hout zaten zeer veel Aalscholvers op een rijtje. Soms zijn het er wel honderden, vertelde de gids. De volwassen vogels kun je herkennen aan hun witte baard en hun witte dijvlekken.

En daar zag iemand een Pontische Meeuw. Die onderscheidt zich van een Zilvermeeuw door zijn donkere ogen. Een Zilvermeeuw heeft grijze ogen. Je moet het maar net snel kunnen zien.

In een weiland scharrelden twee vrouwtjesfazanten rond, met een mannetje er bij. Ooit in de duinen uitgezet voor de jacht, daar al nagenoeg verdwenen, maar in de weilanden nog volop aanwezig, waar ze gewoon thuishoren.

Tot slot nog twee Houtduiven en als toetje fladderde er een Graspieper in en uit het gras, alvorens wij rond kwart over vier weer aanlegden bij de Poelboerderij. Na weer wat thee en koffie met koek, en gezellig bijpraten, gingen we weer voldaan naar huis. Zo'n tocht is zeker voor herhaling vatbaar, vooral met die fantastische gids. Bedankt Marcel Boer en excursiecommissie voor deze mooie belevenis.

